

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: **Všeobecná úverová banka, a.s.**, Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 zastúpeného: *JUDr. Milan Hrbek, advokát, AK ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava*, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, 826 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/054 z 19. novembra 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2010, č. k. 3S/56/2010 – 205, v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2011, č. k. 3S/56/2010 – 237, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2010, č. k. 3S/56/2010 – 205, v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2011, č. k. 3S/56/2010 – 237 **m e n í** tak, že žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. septembra 2010, č. k. 3S/56/2010-205, v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2011, č. k. 3S/56/2010 – 237, podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2009/KH/R/2/054 z 19. novembra 2009, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 2009/KH/1/1/030 z 9. júna 2009 v časti týkajúcej sa žalobcu, ktorým žalovaný rozhodol že:

I. „Konanie podnikateľov Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140 a Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10. mája 2007 a ich následnej e-mailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., U Vršovického Hřbitova 554, 101 00 Praha 10, Česká republika, je v čase od 10. mája 2007 do 9. júna 2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky

a) dohodou, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu podľa článku 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorá je zakázaná

a zároveň

b) dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a s § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná.

II. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení

neskorších predpisov za konanie uvedené v bode I. výrokovej časti tohto rozhodnutia sa ukladá pokuta:

- podnikateľovi Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 vo výške 3 197 912 eur (96 340 296,91 SK), slovom tri milióny stodeväťdesiatsedemtisíc deväťstodvanásť eur.
- podnikateľovi Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140 vo výške 3 183 427 eur (95 903 921,80 SK) slovom tri milióny stoosemdesiattritisíc štyristodvadsaťsedem eur.
- podnikateľovi Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 vo výške 3 810 461 eur (114 793 948,09 SK), slovom tri milióny osemstodesaťtisíc štyristošesťdesiatjeden eur,

ktorú sú uvedení podnikatelia povinní uhradiť do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. X., ŠP X., KS X., VS X. vedený v Š., a vec vrátil správnym orgánom na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Podľa názoru krajského súdu, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a konanie žalobcu nesprávne právne posúdil. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd v postupe správnych orgánov zistil jednak pochybenia hmotno-právne, ktoré videl v porušení ust. § 3 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „zák. č. 136/2001 Z. z.“) a to najmä v nedostatočnom vymedzení pojmov súťažiteľ a relevantný trh, jednak pochybenia procesného charakteru, v nenaplnení ust. § 33 zák. č. 136/2001 Z. z., keď prvostupňový správny orgán pred vydaním jeho rozhodnutia ako aj druhostupňového rozhodnutia, síce písomne vyzval výzvou z 10. decembra 2009 účastníkov konania, aby sa vyjadrili k podkladom pre vydanie rozhodnutia, avšak doručené návrhy na doplnenie dokazovania už ďalej nevyhodnotil a nerealizoval.

Krajský súd odvolávajúc sa na podrobné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa poukázal na to, že z rozhodnutia Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) č. OPK-11808/5/2009 zo 14. októbra 2009 vyplýva, že spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. mala od roku 2003 do 26. marca 2008 zriadenú na území Slovenskej republiky organizačnú zložku, ktorá bola k tomuto dátumu zrušená, avšak naďalej vykonávala tie isté aktivity bez podnikateľského oprávnenia prostredníctvom svojich dvoch zamestnancov. Spoločnosť vykonávala podnikanie podľa rozhodnutia NBS bez platného podnikateľského oprávnenia, a preto, podľa názoru krajského súdu, nemôže byť konkurentom

chráneným podľa zák. č. 136/2001 Z. z. pre žalobcu a ostatných účastníkov správneho konania, na trhu s devízovými prostriedkami.

Krajský súd poukázal na to, že článok 81 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „ZES“), ktorého použitie v danom prípade predpokladá čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (ďalej len „nariadenie č. 1/2003“), predpokladá, že zo strany účastníkov dohody musí ísť o konanie obmedzujúce konkurenta. Zo ZES, ako i z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EU“) podľa názoru krajského súdu vyplýva, že pokiaľ sa hovorí o konkurentovi, ide o konkurenta, ktorý legálne a v súlade so zákonom podniká na relevantnom trhu. Žalovaný pochybil, keď sa nezaoberal vznesenými námietkami účastníkov správneho konania, či spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. mohla byť v polohe súťažiť, najmä keď bolo preukázané, že nemala povolenie na obchodné aktivity na devízovom trhu Slovenskej republiky. Žalovaný sa teda nezaoberal námietkou či takýto subjekt mohol byť na relevantnom trhu súťažiteľom a či jeho nelegálne podnikanie mohlo požívať právnu ochranu. Žalobca aj ostatní účastníci správneho konania upozorňovali, že nelegálne pôsobenie AKCENTY CZ, a.s. znamená, že tu vykonáva činnosť v rozpore s platnými právnymi predpismi. Postup voči subjektu, ktorý na trhu nepôsobí legálne nemôže byť charakterizovaný ako postup voči konkurentovi a to práve z dôvodu nelegálnosti jeho aktivít. Konanie žalobcu voči AKCENTE CZ, a.s. bolo preto podľa názoru krajského súdu štandardným postupom voči rizikovému klientovi. V súvislosti s AKCENTOU CZ, a.s. bolo v kontrolných systémoch žalobcu vygenerovaných 137 hlásení o neobvyklých operáciách a bolo podané jedno združené hlásenie neobvyklej obchodnej operácie na finančnú políciu. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že konanie žalobcu a ostatných bánk bolo potrebné posudzovať ako protisúťažné konanie bez ohľadu na to, či ich konanie smerovalo voči reálnemu alebo potenciálnemu subjektu na trhu. Podľa názoru krajského súdu je dôležitá tá skutočnosť, či konanie bánk smerovalo voči subjektu, ktorý podnikal na území Slovenskej republiky legálne v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, a preto požíval ochranu na svoje podnikanie podľa zák. č. 136/2001 Z. z., alebo konal nelegálne, a preto bolo právom bánk eliminovať túto nepovolenú činnosť subjektu za účelom ochrany svojich klientov a svojho dobrého mena. Iná otázka je podľa názoru krajského súdu posúdenie závažnosti porušenia zákonov Slovenskej republiky zo strany spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. a následne trestu za toto porušenie, ktoré nie je v kompetencii žalobcu ani ostatných bánk.

Pokiaľ ide o údajnú dohodu medzi účastníkmi správneho konania, k tomuto krajský súd uviedol, že je pravdou, že účastníci správneho konania sa 10. mája 2007 stretli

a vzájomne sa informovali o praktikách spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., avšak žalovaný podľa názoru krajského súdu nepreukázal, že výsledkom stretnutia bola dohoda zúčastnených o vypovedaní a znovu neuzatvorených zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. Podľa názoru krajského súdu nebolo cieľom stretnutia uzavrieť protisúťažnú dohodu, ale chrániť klientov s ohľadom na protizákonné aktivity nebankových subjektov v minulosti, pri ktorých boli občania Slovenskej republiky vážne finančne poškodení.

Krajský súd tiež poukázal na to, že prvostupňový správny orgán považoval dohodu za preukázanú len na základe predmetného stretnutia a z e-mailovej komunikácie medzi účastníkmi správneho konania. Z externej komunikácie, ktorú predložil prvostupňový správny orgán ako dôkaz, však nijako nevyplýva, že AKCENTE CZ, a.s. nebudú otvorené v budúcnosti bežné účty. Z následného konania nemožno preukázať, že účastníci konania plnia zakázanú dohodu spočívajúcu v neotvorení účtov uvedenej spoločnosti. Obsah dohody spočívajúci v dohode o neotvorení bežných účtov nemožno preukázať na základe tvrdenia, že účastníci konania neotvorili AKCENTE CZ, a.s. bežné účty potom, ako jej vypovedali zmluvy o bežných účtoch. Z administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutia o vypovedaní zmlúv o bežných účtoch v AKCENTE CZ, a.s. boli prijaté bankami individuálne. Komunikácia medzi bankami, ako konkurentmi v súvislosti s klientom, ktorý podniká v Slovenskej republike bez povolenia, nemôže byť považovaná za dohodu obmedzujúcu súťaž. Jeden zo subjektov správneho konania ČSOB, a.s. prijalo rozhodnutie o vypovedaní zmlúv o vedení účtov niekoľko mesiacov pred uvedeným stretnutím. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že vypovedanie zmlúv AKCENTE CZ, a.s. zo strany žalobcu predstavovalo jeho individuálne rozhodnutie motivované podozrivými operáciami.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalovaný pochybil, keď v správnom konaní spojil relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií, pričom neskúmal trhovú podiel bánk na relevantnom trhu bezhotovostných operácií. Žalovaný uvádzal, že účastníci správneho konania mali spolu 58 % podiel na trhu bežných účtov, avšak spoločnosť AKCENTA CZ, a.s., ako nebankový subjekt, nepôsobila na trhu bežných účtov, ale fungovala na odlišnom princípe ako banky. Poskytovala iba bezhotovostné devízové operácie prostredníctvom účtov v rôznych bankách. Bola teda zákazníkom bánk, ale nie ich konkurentom. Neposkytovala služby na takej úrovni, ktorým by mohla konkurovať bankám z hľadiska bezpečnostných transakcií, možného finančného rizika spojeného z ich transakciou, ako aj finančného postavenia spoločnosti. Produkty tejto spoločnosti boli vo svojej podstate určené predovšetkým malým a stredným podnikateľom. Relevantný trh v tejto

súvislosti nemožno preto podľa názoru krajského súdu určiť bez ohľadu na objem devízovej transakcie, pretože pri určitom objeme devízovej transakcie, nastáva hranica, od ktorej spotrebiteľia preferujú pred AKCENTOU CZ, a.s., banky.

Po preskúmaní spisového materiálu ako i rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správneho orgánu, sa krajský súd stotožnil s názorom žalobcu, že vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav ohľadom rozsahu relevantného trhu na ktorom mal byť žalobca súťažiteľom. Vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal so všetkými námietkami účastníka konania, ktoré uvádzal ohľadne ďalších kritérií potrebných na správne vymedzenie relevantného trhu. Správne vymedzenie relevantného trhu, ak ide o protisúťažnú dohodu je dôležité pre posúdenie závažnosti konania žalobcu a pre správny výpočet pokuty za protisúťažné konanie. Podľa názoru krajského súdu nemožno v žiadnom prípade súhlasiť s formálnym prístupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý akékoľvek konanie znamenajúce obmedzenie slobodného postupu niektorého subjektu stotožňuje s obmedzením hospodárskej súťaže bez toho, aby skúmal konkrétne trhové výsledky takéhoto konania z hľadiska konkrétnych ekonomických a právnych dôsledkov. Z uvedených dôvodov mal krajský súd za to, že rozsah relevantného trhu a následne podiel žalobcu na relevantnom trhu nebol správne vymedzený, a preto žalovaný v tomto smere nedostatočne zistil skutkový stav veci.

Krajský súd sa stotožnil aj s dôvodmi žaloby, kde žalobca uvádza, že v konaní nebola dostatočne preukázaná dĺžka proti súťažného konania. Z administratívneho spisu, ani z rozhodnutí žalovaného nie je podľa názoru krajského súdu zrejmé, kedy spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. požiadala žalobcu potom, ako došlo k zrušeniu účtov u žalobcu, o opätovné otvorenie a vedenie účtov u žalobcu. Dĺžka protisúťažného konania je pritom podstatná pre posúdenie závažnosti konania žalobcu a pre uloženie výšky pokuty. Nezáujem spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. o znovu otvorenie účtov u žalobcu, resp. ďalších subjektov správneho konania, nie je dôkazom o tom, že dohoda, ktorú mali podľa názoru žalovaného účastníci uzavrieť, trvá naďalej. Tým, že žalovaný a prvostupňový správny orgán neskúmali akým spôsobom výpovede zmlúv o bežných účtoch ovplyvnili situáciu na relevantnom trhu, t.j. či klienti spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. odišli do bánk, ktoré si ponechali účty tejto spoločnosti, žalovaný podľa názoru krajského súdu neunesol dôkazné bremeno na podporu svojich tvrdení, keď uvádzal, že cieľom dohody bolo získanie zákazníkov AKCENTY CZ, a.s. a zabránenie ich odlivu do konkurenčných bánk, ktoré by bežné účty naďalej viedli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, doplnené podaním z 3. januára 2012, a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Poukázal na to, že krajský súd pochybil, keď dal zásah úradu podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže a rozhodnutie úradu do pozície ochrany spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. ako subjektu, ktorý pôsobil na trhu Slovenskej republiky nelegálne. Podľa názoru žalovaného, takáto úvaha je od počiatku nesprávna, nakoľko účelom zásahu úradu a predmetom posudzovaného prípadu nebola ochrana spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. Vzťah medzi bankou a spoločnosťou AKCENTA CZ, a.s. je súkromnoprávny záväzkový vzťah, kde všeobecné podmienky žalobcu/banky hovoria o možnosti ukončenia tohto vzťahu výpoveďou bez udania dôvodu. Žalobca mal možnosť vypovedať účet spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. sám, individuálne a úrad by v danej veci nemal právomoc zasiahnuť. Dôkazy v administratívnom spise úradu však preukazujú, že dohoda na spoločnom postupe bánk, resp. spoločne načasované výpovede účtov tejto spoločnosti, boli z pohľadu bánk (vrátane žalobcu) rozhodujúce, a to práve z dôvodu obáv odlivu klientov do iných bánk, ak by nedošlo k výpovediam spoločne, približne v rovnakom časovom období. Dôkazy v spise taktiež preukazujú, že spoločné načasovanie bolo dôležité aj monitorované bankami a to podľa možností konkrétnych účastníkov. Žalovaný zdôraznil, že zo vzájomnej komunikácie medzi bankami je úplne zrejmé, že jej obsahom nebola otázka protiprávneho pôsobenia spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. na území Slovenskej republiky.

Žalovaný tiež poukázal na to, že podnikanie spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. nebolo pre posúdenie konania bánk relevantné, nakoľko banky konali a postupovali spôsobom, ktorý je zakázaný. Ani v trestnom práve neplatí, že napr. na trestný čin ublíženia na zdraví alebo vraždy je možné uplatniť zákonne odplatu alebo obranu vraždou. Posúdenie činnosti konania spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. je v tomto prípade na príslušnom orgáne dohľadu, ktorý mohol od roku 2003 voči tejto spoločnosti zakročiť. Avšak posúdenie konania podnikateľov, banky nevynímajúc, ktoré spĺňa znaky dohody obmedzujúcej súťaž, je v plnej kompetencii úradu ako orgánu na ochranu a podporu hospodárskej súťaže. Úrad sa 27. novembra 2007 obrátil na žalobcu (ako aj ostatné banky) so žiadosťou o poskytnutie informácií a podkladov, a okrem iného žiadal informáciu od jednotlivých bánk o tom, či konzultovali uzatvorenie, resp. vypovedanie zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., s inou bankou, resp. bankami. Žiadna z bánk, vrátane žalobcu, neuviedla ako odpoveď pochybnosti o legálnom pôsobení spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. Žalobca na žiadosť o informácie a podklady k predmetným otázkam uviedol, že interným šetrením doposiaľ nebolo zistené, že

by v súvislosti s vypovedaním účtov spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. došlo k akejkoľvek formálnej konzultácii s inými bankami. Výmenu informácií na neformálnej báze však nevyvylúčil. Žalovaný opakovane zdôraznil, že argumenty o protiprávnom pôsobení spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. začal žalobca uvádzať až po tom, čo sa úrad začal prípadom zaoberať, resp. po tom, čo vykonal inšpekciu s cieľom ospravedlniť svoje konanie, pričom účty viedol spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. už od roku 2003.

Žalovaný v odvolaní napadol aj záver krajského súdu o tom, že cieľom stretnutia žalobcu a dvoch ďalších bánk, ktoré sa uskutočnilo 10. mája 2007 nebolo uzavrieť protisúťažnú dohodu, ale chrániť klientov. Pre takýto záver podľa názoru žalovaného neexistoval v administratívnom spise jediný dôkaz. Navyše, úrad neprezentoval dohodu obmedzujúcu súťaž len ako výsledok predmetného stretnutia, dohoda obmedzujúca súťaž bola preukázaná predmetným stretnutím a následnou emailovou komunikáciou, pričom aj sa reálne prejavila v správaní účastníkov konania na trhu. Z európskej judikatúry dokonca vyplýva, že aj jediný dôkaz je dostatočný na preukázanie dohody, ak má dostatočnú dôkaznú hodnotu. Dohoda môže byť vyvodená aj len zo správania účastníkov na trhu, v prípade, ak nie je iné objektívne vysvetlenie pre takéto správanie. V tomto prípade však mal úrad k dispozícii ucelený súbor koherentných dôkazov, ktoré spolu dávajú presvedčivý obraz o nezákonnej dohode účastníkov konania. Pripomenul, že už samotná výmena informácií medzi konkurentmi takéhoto charakteru, ktorá bola preukázaná a ktorú účastníci konania nepopreli, môže byť z pohľadu súťažného práva zakázaná. Súťažné právo nezakazuje konkurentom stretávať sa, nie je však prípustné vymieňať si informácie ohľadne budúceho konania, správania sa na trhu. Pre konštatovanie zákazu nemusí ísť pritom o výmenu informácií s cieľom dohodnúť sa na spoločnom postupe. Výmena informácií, ktorá sa týka budúceho postupu konkurentov na trhu, je zakázaná, nakoľko odstraňuje nevyhnutný stupeň neurčitosti o budúcom správaní konkurentov a tým narúša základnú premisu, že všetci podnikatelia musia prijímať svoje podnikateľské rozhodnutia nezávisle na iných. Umožňuje tak podnikateľom prispôbiť svoje podmienky konaniu ostatných konkurentov a odstraňuje riziko neistoty budúceho správania sa konkurenta na trhu. V tomto prípade však nešlo len o výmenu informácií medzi konkurentmi o ich budúcom správaní sa na trhu. Z následných krokov, ktoré účastníci konania podnikali je evidentné, že predmetné stretnutie predstavovalo základ dohody obmedzujúcej súťaž, ktorá je zakázaná podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a podľa čl. 81 ZES (súčasný čl. 101 ZFEÚ).

Krajský súd prevzal do svojho odôvodnenia jednostranne tvrdenia žalobcu, ktoré žalobca nepodložil žiadnym dôkazom, zároveň účastníci nepredložili v konaní žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval ich tvrdenie, že obsahom ich komunikácie a stretnutia 10. mája 2007 bola rizikovosť spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. Krajský súd len prevzal tvrdenie žalobcu bez toho, aby sa oprel o konkrétny dôkaz a naopak, vôbec sa nevyjadril ku vzájomnej e-mailovej komunikácii, ktorá je obsahom administratívneho spisu úradu. Komunikácia, na ktorú úrad poukazoval (najmä spis I. stupeň 77 - 78, 94, 95) a informácie a podklady poskytnuté žalobcom jednoznačne preukazuje spoločný postup a koordináciu žalobcu a dvoch ďalších bánk z dôvodu obavy z odlivu klientov do iných bánk. Z nájdenej komunikácie medzi bankami podľa názoru žalovaného jednoznačne vyplýva, že pre nich malo zmysel vypovedať zmluvy za podmienky, že tak urobia všetky.

Žalovaný je preto toho názoru, že zhromaždené skutočnosti a podklady predstavujú sled dôkazov, ktoré vo vzájomnej súvislosti jednoznačne preukazujú, že účastníci sa dohodli na spoločnom postupe, a ich konanie možno jednoznačne kvalifikovať ako dohodu obmedzujúcu súťaž, a nie ako to uvádza v napadnutom rozsudku krajský súd „štandardný postup voči rizikovému klientovi“. Navyše, záver krajského súdu o tom, že „...z externej komunikácie nijako nevyplýva vyjadrenie žalobcu, že v AKCENTE CZ, a.s. nebudú otvorené v budúcnosti bežné účty. ... Z administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutia o vypovedaní zmlúv o bežných účtoch AKCENTE CZ, a. s. boli prijaté bankami individuálne“, je podľa názoru žalovaného úplne v rozpore s obsahom administratívneho spisu, pričom je nevyhnutné zdôrazniť, že v konaní pred krajským súdom neboli vykonané a predložené žiadne dodatočné dôkazy a už vôbec nie také, ktoré by vyvrátili dôkazy vyššie citované.

Žalovaný tiež namietal závery krajského súdu o tom, že pochybil, keď v správnom konaní spojil relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií, a tvrdil, že relevantný trh v tejto súvislosti nemožno podľa názoru krajského súdu určiť bez ohľadu na objem devízovej transakcie.

Podľa názoru žalovaného, vecné posúdenie a definovanie relevantného trhu je plne v kompetencii úradu, a súd v rámci súdneho prieskumu má právomoc posúdiť, či správna úvaha úradu nevybočila z medzí zákonnosti. Táto skutočnosť vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napr. cit.: „Žalovaný je ako ústredný orgán štátnej správy kompetentný a vecne oprávnený orgánom na definovanie relevantných trhov..“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/108/2003). Krajský súd

v napadnutom rozsudku neuvádza, v čom spočíva nesprávnosť postupu úradu pri definovaní relevantných trhov, a len bez ďalšieho preberá argumentáciu žalobcu a vôbec sa nevyjadril, prečo na argumenty úradu neprihliadol a v čom je odôvodnenie úradu nedostatočné, nesprávne, a či alebo prečo je nezákonné. Žalovaný poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia Úradu, ako aj svoje vyjadrenie k žalobe, kde podrobne odôvodnil spôsob, akým zadefinoval relevantný trh a zdôraznil, že z pohľadu spotrebiteľov, klientov, boli služby spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. zastupiteľné so službami, ktoré na relevantnom trhu poskytovali banky, spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. vykonávala ekonomickú činnosť, a preto možno bezpochyby tvrdiť, že išlo o konkurenta bánk a taktiež žalobca túto spoločnosť ako svojho konkurenta aj vnímal, čo vyplýva z interných emailov žalobcu ako aj z ostatných dôkazov v podobe internej komunikácie v rámci spoločnosti ČSOB, a.s. a SLSP, a.s., ktoré preukazujú, že banky vnímali spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. ako svojho konkurenta, jej činnosť monitorovali, a snažili sa o získanie jej klientov po tom, čo spoločne vypovedali účty. Podstatná je však najmä reálna situácia na trhu, kde užívatelia služieb bezhotovostných devízových operácií služby spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. považovali za zastupiteľné so službami, ktoré na tomto trhu poskytovali banky.

Žalovaný zopakoval, že zo šetrenia úradu a dôkazov v spise vyplynulo, že banky poskytujú podľa ich vyjadrení bezhotovostné devízové operácie pre všetkých klientov, pričom rozdiel môže byť len vo výške výmenného kurzu. Banky postupujú podľa kurzového lístka, len v prípade transakcií nad určitý objem finančných prostriedkov si so zákazníkmi dohodujú individuálny kurz. Takisto nebankové spoločnosti, poskytujúce bezhotovostné devízové operácie, nelimitujú ich poskytovanie len určitým kategóriám zákazníkov. Poskytovatelia predmetných služieb neuviedli limity ich poskytovania pre určité kategórie zákazníkov, z hľadiska ponuky sa trh nesegmentuje na samostatné skupiny zákazníkov, pre ktorých by služby napr. AKCENTA CZ, a.s., alebo bánk neboli dostupné. Je treba v tejto súvislosti taktiež podotknúť, že banky samotné nemajú rozdielne produkty a podmienky pre malých a stredných a pre „veľkých“ podnikateľov. Jediným odlíšením jednotlivých devízových transakcií môže byť výhodnejší devízový kurz, v závislosti od objemu transakcie, stanovený objem transakcie však môže naplniť zákazník z ktorejkoľvek skupiny. Ako bolo vyššie uvedené a citované z internej komunikácie, banky mali záujem aj o klientov spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. a obávali sa ich odlivu do konkurenčných bánk. Služby AKCENTA CZ, a.s. mohol využiť ktokoľvek, kto mal o jej služby záujem. AKCENTA CZ, a.s. neuvádzala, že by „veľkým“ podnikom svoje služby neponúkala a nebolo preukázané, že v prípade

záujmu akéhokoľvek klienta by predmetnú službu nezrealizovala. Naopak, sama uviedla (spis č. 134, bod 7), že okrem malých a stredných podnikateľov spolupracuje, napr. aj s niekoľkými veľkými spoločnosťami. Skutočnosť, že by jej služby boli pre veľké spoločnosti neprijateľné, v konaní preukázaná nebola. Nie je preto podľa názoru žalovaného dôvodné deliť trh podľa objemu devízovej transakcie.

K názoru krajského súdu, že žalovaný spája relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií, žalovaný v odvolaní uviedol, že úrad definoval relevantný trh, a jasne ho formuloval aj vo výroku rozhodnutia ako trh poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky. Úrad operoval aj s pojmom trh bežných účtov, nakoľko pre činnosť spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. bolo nevyhnutné mať otvorený bežný účet v banke. V odôvodneniach napadnutých rozhodnutí uviedol spôsob činnosti spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., z čoho vyplýva, že pre jej činnosť bolo nevyhnutné mať otvorený bežný účet v banke. Úrad nikdy netvrdil, že táto spoločnosť podniká na trhu bežných účtov. Pokiaľ úrad uviedol, že spoločnosti ČSOB, a.s., SLSP, a.s. a žalobca mali spolu na trhu bežných účtov 58%-ný podiel, tak výslovne pre doplnenie vysvetlenia podstaty a zmyslu posudzovanej dohody v tej súvislosti, že išlo o vysoký podiel, a pre nebankovú spoločnosť, ako spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. to znamenalo možnosť/potenciál osloviť rovnaké percento klientov. Z napadnutých rozhodnutí tiež vyplýva, že podiel bánk na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky nebol skúmaný, lebo ako úrad uviedol, na tomto trhu pôsobí množstvo menších nebankových subjektov, ktoré ani nebolo možné identifikovať, a teda nadväzne vypočítať podiel bánk - účastníkov dohody na tomto trhu. Z pohľadu posúdenia dohody to navyše nebolo potrebné, nakoľko ide o horizontálnu dohodu - kartel a teda ani pravidlo de minimis by sa na ňu nevzťahovalo a navyše by sa to týkalo relevantného trhu bežných účtov (nemalo by to ani vplyv na posúdenie kritéria vplyvu na obchod medzi členskými štátmi, nakoľko boli naplnené podmienky stanovené v Oznámení, resp. Usmernení Komisie k podielu na trhu ohľadne posúdenia kritéria vplyvu na obchod medzi členskými štátmi, aplikácia čl. 81 ZES (súčasného čl. 101 ZFEÚ)).

Trh poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie bol definovaný ako trh, kde sa obmedzenie prejavilo (malo za cieľ prejaviť), trh bežných účtov je trh, kde sa banky dohodli.

Pri posudzovaní súťažných praktík je bežné, že k praktike (napr. dohode) dôjde pri vykonávaní ekonomických aktivít na jednom trhu, pričom cieľom tejto praktiky je obmedzenie súťaže na inom trhu.

K záveru krajského súdu o tom, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ tvrdil, že cieľom konania žalobcu bolo získanie klientov AKCENTA CZ, a.s. žalovaný opätovne uviedol, že tento záver nemá oporu tak v ustanoveniach zákona o hospodárskej súťaži, judikatúre európskych ako aj vnútroštátnych súdov a napokon ani v spisovom materiály. Za obmedzujúce súťaž a teda za zakázané, ako to vyplýva zo zákonnej definície (§ 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže), sa považujú dohody, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže. Rovnaké znenie vyplýva z čl. 101 ZFEÚ. Možno tak rozlišovať dohody obmedzujúce súťaž prostredníctvom cieľa a dohody obmedzujúce súťaž prostredníctvom ich dopadu na hospodársku súťaž. V prípade dohôd obmedzujúcich súťaž podľa cieľa (cieľová dohoda) nie je potrebné skúmať ich konkrétny, reálny protisúťažný účinok (teda či dohoda spôsobila skutočné alebo možné obmedzenie voľnosti konania podnikateľa). Medzi tzv. cieľové dohody obmedzujúce súťaž patria také dohody, ktoré už svojou povahou majú vysoký potenciál negatívnych efektov na súťaž a to sú predovšetkým dohody o cenách uzavreté medzi konkurentmi. V týchto prípadoch nie je potrebné skúmať následok, je totiž zřejmé, že samotným cieľom takejto dohody bolo obmedzenie hospodárskej súťaže. Uvedené korešponduje s preventívnym charakterom ustanovenia o dohodách obmedzujúcich súťaž, ktorý je zjavný z formulácie „dohody, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzenie súťaže.“, ktoré sa považuje za protizákonné konanie, ktoré môže ohroziť hospodársku súťaž.

Medzi dohody spôsobujúce tzv. hard core obmedzenia sú zaradované predovšetkým kartelové dohody o cenách, dohody o rozdelení trhu, zákazníkovi. Takéto dohody sú zakázané už na základe svojho škodlivého cieľa, ktorý v sebe obsahuje minimálne potenciál negatívneho dopadu na súťaž, pričom preukazovať skutočné konkrétne dopady na určitý trh nie je pre konštatovanie zákazu nutné. Pokiaľ ide o posudzovaný prípad, žalovaný uviedol, že na základe dôkazov a skutočností zistených v konaní bolo nespochybniteľné, že v prípade vedenia bežného účtu AKCENTA CZ, a.s. a jej klienta v jednej banke je bezhotovostná konverzia meny pre klienta dostupnejšia a výhodnejšia z pohľadu poplatkov, ako aj z hľadiska časového.

Úrad poukázal aj na dopady uvedenej dohody. Zakázaným dohodnutým postupom pri vypovedaní a znovu neobnovení bežných účtov podnikateľovi AKCENTA CZ, a.s. sa pre

spotrebiteľov, ktorí boli klientmi alebo potenciálnymi klientmi tejto spoločnosti, stali jej služby menej dostupnými, resp. menej atraktívnymi z časového a finančného hľadiska. Spotrebiteľia, ktorí mali o jej služby záujem a mali vedené bežné účty u účastníkov konania, si mohli po vypovedaní účtov AKCENTA CZ, a.s., zriadiť bežný účet u tej banky, kde AKCENTA CZ, a.s. vedený bežný účet mala - čo by znamenalo dodatočné náklady, alebo mohli využiť služby tejto spoločnosti aj keď bežný účet mali u žalobcu, v tomto prípade však služby AKCENTA CZ, a.s. už nemohli byť pre nich rovnako výhodné (z dôvodu poplatkov v súvislosti s transakciami medzi rôznymi bankami), ako v prípade, ak by mali bežný účet v tej istej banke. Nebankové spoločnosti poskytujúce bezhotovostnú konverziu meny ponúkali devízové operácie často za výhodnejších cenových podmienok ako banky, pričom predpokladom je práve možnosť mať bežný účet vedený vo viacerých menách a vo viacerých bankách.

Žalovaný zdôraznil, že spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. mala k 31. decembru 2007 vedené bežné účty v bankách v Slovenskej republike, ktorých spoločný trhoví podiel na trhu vedenia bežných účtov bol z hľadiska počtu vedených bežných účtov 6,1 %. V prípade, že by žalobca a ďalší dvaja účastníci správneho konania nevypovedali zmluvy o bežných účtoch uzatvorené so spoločnosťou AKCENTA CZ, a.s., táto spoločnosť by mala vedené bežné účty v bankách v Slovenskej republike, ktorých spoločný trhoví podiel na trhu vedenia bežných účtov v Slovenskej republike bol k 31. decembru 2007 z hľadiska počtu vedených bežných účtov 64,1 %. Týmto konaním bánk, spočívajúcim v dohode o vypovedaní účtov a neuzatvorení v budúcnosti, bola nielen spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. vytláčaná z trhu, ale aj pre spotrebiteľov podstatne sťažená dostupnosť služieb tejto spoločnosti a tak obmedzená možnosť slobodného výberu poskytovateľa služby bezhotovostnej devízovej konverzie meny. AKCENTA CZ, a.s. bola na trhu poskytovania bezhotovostných devízových operácií významným hráčom, predstavovala najväčší nebankový subjekt poskytujúci bezhotovostné devízové operácie, a preto jej vylúčenie z trhu bolo pre účastníkov konania z pohľadu získania jej klientov, určujúce.

Pre konštatovanie porušenia formou dohody obmedzujúcej súťaže, ktorá má za cieľ obmedzenie súťaže nie je potrebné následne preukazovať, či došlo v jej dôsledku k zvýšeniu cien spotrebiteľov. V súťažných prípadoch sa nevyžaduje, a prax Súdneho dvora to opätovne potvrdzuje, konkrétne vyčíslenie dopadov dohody na trh, prípadne výpočty k spotrebiteľskému prebytku, tzv. consumer surplus. Ide o zložité ekonomické úvahy a výpočty, ktoré nie sú v každom prípade objektívne možné. V každom prípade to nemení pohľad na dohodu

obmedzujúcu súťaž z hľadiska jej zákazu. Z uvedeného vyplýva podľa názoru žalovaného aj to, že požiadavka krajského súdu zistiť, či klienti „...naozaj odišli do iných bánk, ktoré si ponechali účty tejto spoločnosti...“ je nelogická, nakoľko spoločným postupom a načasovaním výpovedí bánk zo zmlúv z účtov si banky (vrátane žalobcu) práve chceli zabezpečiť, že ich klienti neprevedú bežný účet do inej banky, ktorá spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. bežné účty viesť bude.

K nedostatočne podloženej dĺžke trvania dohody žalovaný namietal, že začiatok dohody obmedzujúcej súťaž stanovil prvostupňový orgán dňom 10. mája 2007, kedy sa uskutočnilo stretnutie zástupcov bánk, vrátane žalobcu. Žiadna zo zúčastnených bánk toto stretnutie nepoprela, nebola popretá ani skutočnosť, že sa na ňom zúčastnili. Následná emailová komunikácia nepochybne potvrdzuje, že obsahom dohody bola nielen výpoveď, ale aj zákaz obchodovania s AKCENTA CZ, a.s. i v budúcnosti. Preukazuje to, napr. email z 13. júna 2007, kde zamestnanec žalobcu (VÚB, a.s.) výslovne informuje, že táto spoločnosť vypovie spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. zmluvy a nebude jej umožnené otvorenie účtov v budúcnosti, čo platí za podmienky, že predmetnej spoločnosti, budú rovnako vypovedané účty v spoločnosti ČSOB, a.s. a SLSP, a.s.

Aj zo správania sa účastníkov konania, v prípadoch následných neúspešných pokusov AKCENTA CZ, a.s. o otvorenie účtov v spoločnosti žalobcu (VÚB, a.s.) a ČSOB, a.s., ktoré preukazujú nájdené e-maily, je evidentné, že predmetom dohody bolo aj neotvorenie bežných účtov v budúcnosti. Dohoda len o vypovedaní účtov by podľa názoru žalovaného nemala potrebný efekt, keďže cieľom dohody, ako vyplýva zo spisu, bolo vylúčenie konkurenta a získanie jeho klientov, resp. udržanie si existujúcich klientov. Z uvedeného vyplýva, že predmetná dohoda o obmedzení súťaže spočívala jednak vo vypovedaní zmlúv, t.j. akt, ktorý vyžadoval od účastníkov konania aktívne konanie a v záväzku neotvoriť bežné účty v budúcnosti - t.j. záväzok, ktorý sa mal naopak naplniť nekonaním podnikateľov.

Nakoľko bolo preukázané, že obsahom dohody bolo aj neotvorenie účtov v budúcnosti, je na účastníkoch, aby preukázali, že sa od uvedenej dohody dištancovali. Úrad svoje dôkazné bremeno uniesol. V takom prípade nejde o prenášanie dôkazného bremena, nakoľko v zmysle judikatúry Súdneho dvora platí, že ak Komisia ustanoví, že podnikateľ sa zúčastnil protisúťažných „opatrení“, je na podnikateľovi, aby predložil nielen dokumenty, ktoré neboli zatiaľ prístupné, ale všetky prostriedky, ktoré má k dispozícii pre rozdielne vysvetlenie pre svoje správanie. Následne akékoľvek námietky voči prenášaniam znášania bremena dôkazu (na podnikateľa) a námietky voči porušeniu prezumpcie nevinoty sú

neopodstatnené (pozri medzi inými bod 132 rozhodnutia SD EU vo veci Aalborg Portland zo 7. januára 2004).

V prípadoch, kedy sa účastníci konania protiprávne dohodnú, nastolia určitý protiprávny stav a tento je udržiavaný ich nekonaním, je pre potvrdenie skončenia účasti podnikateľa na dohode nevyhnutné, aby bolo preukázané, že tento podnikateľ urobil určitý úkon voči ostatným účastníkom konania, z ktorého je zrejmé, že nechce byť viazaný dohodou. Podľa dôkazov založených v administratívnom spise je zrejmé, že spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. sa domáhala otvorenia účtov cez rôzne pobočky na území Slovenska, ale na základe interných pokynov žalobcu (aj ostatných bánk) jej to bolo znemožnené.

Na záver sa žalovaný v odvolaní vyjadril aj k namietanej nedostatočne odôvodnenej výške pokuty a uviedol, že prvostupňový orgán odôvodnil výšku sankcie na stranách 53 až 56 svojho rozhodnutia a jednotlivo rozobral skutočnosti vymedzené v ust. § 38 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Rada úradu taktiež vyhodnocovala jednotlivé skutočnosti v zmysle tohto ustanovenia na stranách 43 až 51 svojho rozhodnutia, preto tvrdenie krajského súdu o tom, že úrad rozhodol bez toho, aby sa zaoberal kritériami v ust. § 38 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže je nepravdivé. Úrad sa riadne zaoberal závažnosťou, dĺžkou konania a uviedol, akými úvahami sa pri ukladaní pokuty riadil. Žalovaný v tejto súvislosti namietal, že krajský súd nevyhodnotil skutočnosti, o ktoré sa opiera úrad vo svojom rozhodnutí, iba bez ďalšieho formálne prebral argumentáciu žalobcu, bez toho, aby sa vyjadril ku konkrétnym dôkazom, podkladom v spise a odôvodneniu úradu v rozhodnutí.

Žalovaný zdôraznil, že pri určení výšky pokuty postupoval nielen podľa ustanovení zákona, ale aj v súlade s Metodickým pokynom úradu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž, zverejneným na webovej stránke úradu. Podľa metodického pokynu úrad vychádza na účely výpočtu pokuty z relevantného obratu podnikateľa, určením základnej sumy pokuty ako percenta na základe závažnosti a vynásobením tejto sumy počtom rokov porušovania. Následne pri výpočte dochádza k číselnému zohľadneniu prítiažujúcich a poľahčujúcich okolností (ak v posudzovanom prípade nastali) v zmysle ust. § 38 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Napokon úrad zohľadní, či takto vyčíslená pokuta nepresahuje 10 % z celkového obratu podnikateľa. Z ustanovení § 22 ako aj z ust. § 40 zákona o ochrane hospodárskej súťaže vyplýva povinnosť podnikateľov spolupracovať s úradom. Plnenie si zákonných povinností nemá za následok „odmenu“ v podobe zníženia sankcie, a naopak ich nedodržanie môže mať za následok uloženie pokuty podľa ust. § 38 zákona o ochrane

hospodárskej súťaže. Zníženie pokuty by bolo možné pri spolupráci podnikateľa nad rámec jeho zákonných povinností, čo v prípade žalobcu nebolo splnené. Žalobca dokonca úradu predkladal zavádzajúce odpovede, napr. v prípade reakcie na požiadavku o uvedenie, či konzultoval výpoveď zo zmlúv o bežných účtoch s inými bankami žalobca uviedol že akákoľvek, čo i ústna dohoda by mohla byť považovaná za obmedzujúcu súťaž. Neskôr v rozklade opačne na svoju obranu uvádzala, že je neprípustné, aby banky nemohli diskutovať o spoločných otázkach. Z predložených vyjadrení účastníkov konania, ktorými popierajú neskôr zistené skutočnosti je podľa názoru žalovaného zrejme snaha o utajenie zakázanej dohody obmedzujúcej súťaž, a preto dospel žalovaný k záveru, že v danom prípade žalobca nenaplnil podmienky pre zníženie sankcie v dôsledku spolupráce nad rámec zákonných povinností. Pokiaľ ide o uloženie sankciu, žalovaný poukázal na to, že táto predstavuje len 0,55 % z celkového obratu žalobcu, čo je nepochybne minimálna sankcia, na dolnej hranici, keďže zákon umožňuje uložiť pokutu až do výšky 10 % z obratu podnikateľa.

Žalobca vo vyjadrení z 28. januára 2011 doplneného podaním z 27. marca 2013 žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru, postavenie AKCENTY CZ, a.s., ako priameho súťažiteľa žalobcu, je rozhodujúce pre záver žalovaného o dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž. Ak AKCENTA CZ, a.s. nebola konkurentom, resp. súťažiteľom žalobcu, tento sa nemohol dopustiť protisúťažného konania a rozhodnutia správnych orgánov sú nezákonné. Aby mohla byť AKCENTA CZ, a.s. súťažiteľom žalobcu, musela by pôsobiť na tom istom relevantnom trhu a musela by na tomto trhu podnikáť v súlade s príslušným právnym poriadkom. Tieto podmienky podľa názoru žalobcu splnené neboli, pričom poukázal na rozhodnutie Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) zo 14. októbra 2009 v konaní OPK-11808/5/2009, ktorým NBS rozhodla, že AKCENTA CZ, a.s. podnikala na Slovensku v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Tento názor si osvojil aj krajský súd vo svojom rozhodnutí a v princípe to nepopiera ani sama AKCENTA CZ, a.s. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca neuviedol pochybnosti o legálnom pôsobení AKCENTY CZ, a.s. je preto nepravdivé, nakoľko túto otázku riešil žalobca (a aj ostatné banky) už v r. 2006 a následne 25. januára 2007 podal žalobca hlásenie finančnej polícii o neobvyklej finančnej operácii.

Žalobca ďalej poukázal na to že rozhodnutie NBS o protiprávnosti pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. v Slovenskej republike a o uložení pokuty za neoprávnené podnikanie vo výške 35 000 EUR bolo vydané 14. októbra 2009, t.j. viac ako mesiac pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného. Navyše, skutočnosť o tom, že AKCENTA CZ, a.s.

podniká na Slovensku neoprávnene, bola zo strany NBS potvrdená už 13. marca 2008 v liste žalobcovi, ktorý bol žalovanému predložený. Podľa názoru žalobcu, vzhľadom k tomu, že žalovaný si bol vedomý problematikosti podnikania AKCENTY CZ, a.s. v priebehu správneho konania, mal v tejto súvislosti komunikovať s NBS, žiadať ju o vyjadrenie a rozhodnutie, počkať na jej relevantné rozhodnutie a ním sa v tejto súvislosti aj riadiť. Žiaľ, žalovaný takto nepostupoval a účelovo tvrdí, že rozhodnutie NBS sa netýka konania pred januárom 2008. Keďže AKCENTA CZ, a.s. pôsobila na Slovensku za rovnakých podmienok od r. 2003, je logické, že jej pôsobenie bolo nezákonné aj pred januárom 2008, i keď formálne o tom NBS nerozhodla. Ak mal žalovaný o tejto skutočnosti pochybnosti, mal požiadať NBS o stanovisko k fungovaniu AKCENTY CZ, a.s. pred rokom 2008, čo sa však nestalo.

Pokiaľ ide o žalovaným definovanú dohodu obmedzujúcu súťaž, žalobca poukázal na to, že v zmysle štandardnej judikatúry SD EU musí byť rozhodnutie súťažného orgánu založené na tom, že ním zistený skutkový stav nie je možné vysvetliť iným spôsobom, t.j. obvinenému súťažiteľovi stačí poskytnúť odlišné vysvetlenie skutkového stavu, ako je vysvetlenie prezentované súťažným orgánom. Alternatívne vysvetlenie žalobcu o jeho individuálnom postupe voči AKCENTE CZ, a.s. však žalovaný podľa názoru žalobcu účelovo ignoruje. Žalovaný iba preberá vysvetlenie udalostí od AKCENTY CZ, a.s. bez toho, aby zvážil alternatívne vysvetlenia predložené žalobcom, pričom v prípade nebankového subjektu - AKCENTY CZ, a.s., ktorá bola pokutovaná za neoprávnené podnikanie NBS, sa sotva môže jednať o seriózný subjekt, ktorého informácie a vysvetlenia sú spoľahlivé. Zopakoval, že odbor Compliance žalobcu začal prešetrovať činnosť nebankových subjektov vrátane AKCENTY CZ, a.s., na základe povinností uložených mu zákonom č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu (ďalej len „zákon o legalizácii príjmov“) a zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách už v r. 2006. Následne v januári 2007 podal žalobca hlásenie na finančnú políciu o neobvyklej obchodnej operácii (v ktorom bolo identifikovaných viacero neobvyklých obchodných operácií). V marci 2007 prišlo k podobnému vyhodnoteniu aj zo strany ČSOB, a.s. a SLSP, a.s. V tomto období rozhodlo predstavenstvo ČSOB ČR, a.s. o vypovedaní zmlúv AKCENTE CZ, a.s., ako rizikového klientovi, pričom dcérska ČSOB, a.s. iba nasledovala konanie svojej materskej spoločnosti. Uvedené udalosti predchádzali stretnutiu z 10. mája 2007, na ktorom malo prísť k dohode obmedzujúcej súťaž. Žalovaný tieto skutočnosti v priebehu celého správneho konania vôbec nezohľadnil. E-maily medzi zamestnancami žalobcu, ČSOB, a.s. a SLSP, a.s., o ktoré sa žalovaný opiera, sú datované mesiace po jednostranných

rozhodnutiach bánk o vypovedaní účtov AKCENTE CZ, a.s., z dôvodu neoprávneného podnikania. Prípadná výmena informácií týkajúca sa nezákonnosti podnikania AKCENTY CZ, a.s. a koordinácia termínu výpovede z tohto dôvodu medzi bankami nemôže nič zmeniť na tom, že rozhodnutia o vypovedaní zmlúv boli prijaté individuálne. Banky si tieto informácie vymenili v súlade s § 18 zákona o legalizácii príjmov, ktorý ich zbavuje mlčanlivosti v tomto ohľade - takáto výmena informácií je teda slovenským právnym poriadkom výslovne predpokladaná a nie zakazovaná. Ďalším jednoznačným dôkazom, ktorý vyvracia vykonštruovanú teóriu kartelovej dohody, je podľa názoru žalobcu skutočnosť, že o vypovedaní zmlúv o vedení účtov jednostranne rozhodli v kritickom období aj ďalšie renomované banky - Tatrabanka, a.s. a UniCredit Bank Slovakia, a.s. Ďalej žalobca zopakoval svoje námietky týkajúce sa nesprávneho vymedzenia pojmu relevantný trh, pričom poukázal na nedostatočnú analýzu kritérií pre určenie relevantného trhu, na neporovnateľnosť skladby jeho klientov a klientov AKCENTY CZ, a.s., v dôsledku čoho AKCENTA CZ, a.s. nemohla byť jeho konkurentom a na opakované zmätočné uvádzanie podielu účastníkov údajnej dohody na trhu bankových účtov (58 %), ktorý nemá podľa názoru žalobcu žiadnu súvislosť s relevantným trhom devízových operácií a na záver zdôraznil, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že zo strany žalobcu a ostatných zúčastnených bánk došlo k rozdeleniu trhov, resp. zdrojov zásobovania, v dôsledku čoho by bolo možné hovoriť, že žalobca s ostatnými dvoma bankami vytvoril tzv. ťažký kartel. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaný sa vo výrokoch rozhodnutí odvoláva na porušenie § 4 ods. 3 písm. c/ zák. č. 136/2001 Z. z., resp. čl. 81 ods. 1 písm. c/ ZES. To znamená, že „dohoda o vypovedaní a znovu neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch“ je dohodou o „rozdelení trhu alebo zdrojov zásobovania“. V čom by však malo rozdelenie trhov v predmetnom prípade spočívať, podľa názoru žalobcu vôbec nie je zrejmé a v odvolaní sa tejto téme žalovaný úplne vyhol. Rozdelenie však malo pravdepodobne spočívať v tom, že klienti AKCENTY CZ, a.s. v bezhotovostných devízových operáciách mali podľa „dohody“ pripadnúť tej banke, v ktorej mala AKCENTA CZ, a.s. bankový účet. Ustanovenia § 4 ods. 3 zák. č. 136/2001 Z. z. a čl. 81 ods. 1 ZES príkladmo vymenúvajú najčastejšie podoby dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, pričom písm. a/ až c/ referujú na najzávažnejšie a zároveň najčastejšie kartelové dohody týkajúce sa určovania cien, obmedzovania a kontroly výroby a rozdelenia trhov. Tieto tzv. ťažké kartely (hard-core cartels) sú štandardnou judikatúrou SD EU aj doktrínou považované za najťažšie prehršky proti súťažnému právu a subsumovanie konkrétneho deliktu pod ťažké kartely má významné hmotnoprávne a procesné následky. Pri ťažkých

karteloch je jednoduchšie tvrdiť a preukazovať, že cieľom dohody je obmedzovanie súťaže bez potreby preukazovania následkov dohody na trhu a tvrdiť, že podrobné vymedzenie relevantného trhu nie je potrebné. Podľa názoru žalobcu, ničím nepodložené subsumovanie údajnej zakázanej dohody žalobcu pod rozdelenie trhov teda umožňuje žalovanému operovať ťažkým kartelom a tvrdiť, že práve z dôvodu rozdelenia trhov ako ťažkého kartelu je zřejmý protisúťažný cieľ dohody a nie je potrebné skúmať podrobne relevantný trh ani účinky dohody na trh. Takéto argumentovanie je však podľa názoru žalobcu nelogické a tautologické, pretože aby bolo možné tvrdiť, že sa naozaj jedná o rozdelenie trhu, je nevyhnutné analyzovať relevantný trh, správanie účastníkov údajnej dohody a AKCENTY CZ, a.s. pred a po dohode a účinky dohody na relevantný trh. Bez podrobnej analýzy účinkov dohody na trh nie je možné údajnú dohodu svojvoľne nazývať rozdelením trhu. Zo spisového materiálu rozdelenie trhu nijakým spôsobom nevyplýva. Aj keby sa pripustila dohoda o eliminácii konkurenta, ani tá by bez ďalšieho dokazovania nespádala pod rozdelenie trhu a automaticky pod ťažký kartel. Žalobca poukázal na to, že aby bolo možné dokázať tvrdenie o rozdelení trhu, naznačená analýza účinkov dohody na relevantný trh by musela preukázať, že banky museli identifikovať, či dokonca viesť zoznam o vzájomných klientoch, ktorých si „rozdělili“, musel by existovať mechanizmus odmietnutia klienta druhého účastníka dohody a „vynútenia“ si takej dohody. Podľa jeho názoru ťažký kartel o rozdelení trhu v danom prípade preukázaný nebol, a preto sú rozhodnutia žalovaného nezákonné a krajský súd postupoval správne, keď ich v súlade s právnym poriadkom zrušil. Na záver žalobca zopakoval, že žalovaný sa nijakým spôsobom nevysporiadal s otázkou trvania dohody, keď neuviedol, akým spôsobom sa zakázané konanie spočívajúce v dohode o neotvorení účtov malo skončiť. Podľa názoru žalobcu, žalovaný síce konkrétny dátum určil, ale opätovne išlo len o zjednodušenie a vyhnutie sa riadnemu a logickému vysvetleniu.

Pôvodne zúčastnená osoba, spoločnosť AKCENTA CZ, a.s., sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila, odvolací návrh nepodala a podaním doručeným najvyššiemu súdu 10. októbra 2011 oznámila, že z dôvodu straty právneho záujmu na výsledku konania navrhuje, aby najvyšší súd s touto spoločnosťou ako s účastníkom konania ďalej nekonal.

Z uvedených dôvodov sa najvyšší súd zaoberal aj jej účasťou v súdnom konaní, keďže bolo prvostupňovým súdom uznesením č. konania 3S/56/2010-186 z 20. júla 2010 rozhodnuté o jej pribratí do konania ako účastníka správneho konania.

Vychádzajúc z ustanovenia § 25 ods. 3 zák. č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom v čase začatia administratívneho konania, je účastníkom administratívneho konania v prípade písma a/ dohody obmedzujúcej súťaž, len okruh účastníkov stanovený v zákone o hospodárskej súťaži, to znamená že účastníkmi správneho konania sú len účastníci dohody obmedzujúcej súťaž.

Z ustanovenia § 250 ods. 1 OSP vyplýva povinnosť súdu bez návrhu pribrať uznesením do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

V tomto prípade AKCENTA CZ, a.s., Praha nebola účastníkom správneho konania, z tohto dôvodu nemohla byť v súlade so zákonom do súdneho konania pred prvostupňovým súdom pribratá. Z uvedeného dôvodu skutočnosť, že AKCENTA CZ, a.s., Praha listom, ktorý bol doručený najvyššiemu súdu 10. októbra 2011 oznámila, že nemá ďalej právny záujem zotrvať v tomto konaní, bola informáciou bez právneho významu a odvolací súd na uvedené len formálne prihliadol, keďže odvolanie proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave nebolo podané a od doručenia uvedeného oznámenia so spoločnosťou AKCENTA CZ, a.s., Praha už procesne nekonal, keďže jej účastníctvo v súdnom konaní, doručením oznámenia zaniklo. Preto túto spoločnosť ako zúčastnenú osobu v záhlaví tohto rozsudku neuviedol.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžh/4/2010 z 10. januára 2012 sa iný senát najvyššieho súdu, ktorý preskúmava predmetné rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k inému subjektu – Slovenskej sporiteľni, a.s. (ďalej len „SLSP a.s.“), ako súdny orgán, proti ktorého rozhodnutiu nie je podľa vnútroštátneho práva prípustný opravný prostriedok, obrátil, podľa čl. 267 ZFEU, na SD EU s nasledujúcimi prejudiciálnymi otázkami:

„1. Je možné článok 101 ods. 1 ZFEÚ... vykladať tak, že je právne významná skutočnosť, ak súťažiteľ (podnikateľ) dotknutý kartelovou dohodou iných súťažiteľov (podnikateľov), pôsobí na relevantnom trhu v čase uzatvorenia kartelovej dohody nelegálne?

2. Je pre výklad článku 101 ods. 1 ZFEÚ... právne významná skutočnosť, že v čase uzatvorenia kartelovej dohody, otázka legality pôsobenia tohto súťažiteľa (podnikateľa), nebola príslušnými orgánmi dozoru na území Slovenskej republiky spochybnená?

3. Je možné článok 101 ods. 1 ZFEÚ... vykladať tak, že na konštatovanie dohody obmedzujúcej súťaž je nevyhnuté preukázať osobné konanie štatutárneho zástupcu alebo

osobitný súhlas štatutárneho zástupcu podniku, ktorý je/mal byť účastníkom dohody obmedzujúcej súťaž s konaním svojho zamestnanca v podobe splnomocnenia, pričom sa podnik od konania zamestnanca nedištancoval a zároveň došlo aj k implementácii dohody?

4. *Je možné článok 101 ods. 3 ZFEÚ... vykladať tak, že je uplatniteľný i na zakázanú dohodu podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ..., ktorá svojou povahou mala za následok vylúčenie z trhu individuálne určeného súťažiťľa (podnikateľ'a), o ktorom bolo dodatočne zistené, že na trhu bezhotovostných devízových operácií obchodoval s devízovými hodnotami bez vnútroštátnym zákonom vyžadovanej devízovej licencie? "*

Za týchto podmienok najvyšší súd v predmetnom konaní uznesením sp. zn. 2Sžhpu/3/2011 z 21. marca 2012 podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP rozhodol o prerušení konania a vyčkal na rozhodnutie SD EU.

SD EU o položených prejudiciálnych otázkach rozhodol rozsudkom zo 7. februára 2013, č. C-68/12 v ktorom zodpovedal predbežné otázky nasledovne:

„1. Článok 101 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že skutočnosť, že podnik dotknutý kartelovou dohodou, ktorej cieľom je obmedziť hospodársku súťaž, údajne pôsobí na relevantnom trhu v čase uzatvorenia tejto kartelovej dohody nelegálne, nemá vplyv na otázku, či tento kartel predstavuje porušenie tohto ustanovenia.

2. Článok 101 ods. 1 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že na konštatovanie dohody obmedzujúcej súťaž nie je nevyhnuté preukázať osobné konanie štatutárneho zástupcu podniku alebo osobitný súhlas tohto zástupcu v podobe splnomocnenia s konaním svojho zamestnanca, ktorý sa zúčastnil na protisúťažnom stretnutí.

3. Článok 101 ods. 3 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že tento článok sa môže na zakázanú dohodu podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ uplatniť len vtedy, ak podnik odvolávajúci sa na toto ustanovenie preukáže, že v ňom stanovené štyri kumulatívne podmienky sú splnené. "

V nadväznosti na vyššie uvedený rozsudok SD EU (ďalej len „Rozsudok“) zaslal žalobca najvyššiemu súdu, vyjadrenie doručené 28. marca 2013, v ktorom namietal, že rozsudok SD EU sa na prípad žalobcu nevzťahuje, nakoľko v predmetnom prípade sa vyskytlo niekoľko skutkových odlišností v správaní žalobcu.

- a) poukázal na to, že na jeho prípad sa nemôže predovšetkým vzťahovať konštatovanie SD EU o nečinnosti. Zopakoval, že VÚB, a.s. sledovala aktivity AKCENTY CZ, a.s.

z hľadiska legálnosti jej činnosti už od roku 2006 a následne 25. januára 2007 podala hlásenie finančnej polícii o neobvyklej finančnej operácii. Na základe uvedeného neobstojí, aby sa SD EU v odpovedi na prvú a druhú otázku opieral o nepravdivé/nevychádzajúce zo správneho spisu tvrdenie, že nikto z dotknutých bánk nespochybňoval legálnosť podnikateľskej činnosti spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. pred začatím vyšetrovania v konaní vo veci samej, a preto namietaná právna situácia spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. nemá vplyv na určenie toho, či podmienky na vyslovenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže boli splnené (bod 19 Rozsudku);

- b) súhlasil s názorom SD EU, že „*cieľom článku 101 ZFEÚ je nielen ochrana záujmov účastníkov hospodárskej súťaže alebo spotrebiteľov, ale aj ochrana štruktúry trhu a tým hospodárskej súťaže ako takej (rozsudok zo 6. októbra 2009, GlaxoSmithKline Services ai./Komisia a i., C-501/06P, C-513/06P, C-515/06P a C-519/06P, Zb. s. I-9291, bod 63)*“, avšak nikdy nebude akceptovať, že cieľom článku 101 ZFEÚ je chrániť štruktúru trhu tvorenú aj subjektom, ktorý podniká nelegálne. Taký subjekt nemôže požívať právnu ochranu a rovnako tak ani taká štruktúra trhu, ktorej súčasťou je nelegálne podnikajúci subjekt, nemôže byť predmetom ochrany podľa súťažných pravidiel;
- c) taktiež súhlasil s tým, že zabezpečenie dodržiavania právnych predpisov je úlohou orgánov verejnej moci a nie subjektov súkromného práva (bod 20 Rozsudku). Na druhej strane banky a bankovníctvo je podľa jeho názoru mimoriadne prísne regulovanou oblasťou, tak z hľadiska získania bankovej licencie ako aj pôsobenia bánk, keď zákony kladú na banky okrem iného aj notifikačné povinnosti. Vypovedanie zmluvy o vedení bežného účtu podnikateľovi, ktorý nemá na podnikanie s devízovými prostriedkami v Slovenskej republike oprávnenie, je vo svetle uvedených právnych predpisov navyše obozretným konaním banky. Ak teda žalobca zabezpečoval dodržiavanie právnych predpisov, tak len v rozsahu svojich zákonných povinností. Pritom toto právo využil až po splnení svojej notifikačnej povinnosti a teda vyžiadaní právnej ochrany zo strany štátu. Žalobca by nemal byť postihnutý za to, že postupoval v súlade so zákonom;
- d) skutočnosť, že žalobca postupoval správne, keď na základe monitoringu správania AKCENTY CZ, a.s. (ale aj ďalších nebankových subjektov) už v januári 2007 ohlásil polícii podozrivé finančné operácie a o svojich podozreniach, že AKCENTA CZ, a.s. vykonáva podnikateľskú činnosť na území Slovenskej republiky bez licencie,

komunikoval aj s NBS, potvrdila samotná NBS ako orgán devízového dohľadu v liste adresovanom žalobcovi z 13. marca 2008, kde uviedla, že AKCENTA CZ, a.s. môže vykonávať svoju činnosť na základe licencie vydanej ČNB len na území Českej republiky. Následne NBS v konaní vedenom proti AKCENTE CZ, a.s. rozhodla v rozhodnutí zo 14. októbra 2009 v konaní OPK-11808/5/2009, že AKCENTA CZ, a.s. koná v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Banková rada NBS síce neskôr zrušila toto rozhodnutie, ale len a výlučne z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty na uloženie peňažnej sankcie, a nie z dôvodu, že by AKCENTA CZ, a.s. podnikala v Slovenskej republike legálne;

- e) žalobca v danom období sledoval viaceré nebankové subjekty, nielen AKCENTU CZ, a.s. a v roku 2007 bolo v súvislosti s uvedeným šetrením zrušených (vypovedaných) viac ako 30 účtov, v roku 2008 bolo takto zrušených viac ako 80 účtov a v prvom polroku 2009 viac ako 20 účtov, všetky z dôvodu podozrivých operácií na účtoch. SD EU sa však v Rozsudku (bod 19 Rozsudku) opiera o predpoklad, že cieľ dohody uzatvorenej medzi dotknutými bankami spočíval v obmedzení hospodárskej súťaže, pričom nikto z nich (dotknutých bánk) nespochybňoval legálnosť podnikania AKCENTY CZ, a.s. pred začatím vyšetrovania zo strany žalovaného. Na základe uvedeného SD EU dvor uzavrel, že údajná nelegálnosť činnosti AKCENTY CZ, a.s. nemá vplyv na to, či boli splnené podmienky na vyslovenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Predpoklad nespochybňovania legálnosti činnosti AKCENTY CZ, a.s. zo strany bánk pred začatím vyšetrovania žalovaným a predpoklad údajnej nelegálnosti činnosti AKCENTY CZ, a.s., na základe ktorých SD EU rozhodol v prípade SLSP, a.s., nie sú podľa žalobcu v jeho prípade pravdivé, preto aj postoj SD EU v prípade VÚB, a.s. môže byť odlišný.

V ďalšej časti vyjadrenia zopakoval svoje argumenty uvedené v žalobe a vyjadrení k odvolaniu a na záver žiadal, aby sa odvolací súd v prípade, ak dospeje k záveru, že odvolanie je dôvodné zaoberal výškou pokuty, ktorá podľa názoru žalobcu je nesprávne vypočítaná, keďže v dôsledku nesprávneho vymedzenia relevantného trhu je nesprávne určená výška obratu; neprimerane vysoká, keďže bola nesprávne vyhodnotená závažnosť údajného protisúťažného konania, keď sa umelo zdôrazňovali trhové podiely účastníkov údajnej dohody na trhu bežných účtov, ktorý trh je však irelevantný v skúmanom prípade; trvanie údajného protisúťažného správania bolo nesprávne vyhodnotené (dva roky), pričom nanajvyš sa mal vziať do úvahy jednorazový úkon realizácie údajnej dohody vypovedaním

úctu AKCENTE CZ, a.s. Navyše, podľa názoru žalobcu, súťažné orgány nepreukázali porušenie komunitárneho práva, a to čl. 81 ZES a napokon, ak aj protiprávne pôsobenie na trhu v Slovenskej republike nemá mať význam na vznik dohody, musí byť zohľadnené pri výške sankcie. Podľa názoru žalobcu, jemu bola uložená najvyššia pokuta z troch účastníkov správneho konania, čo nijako nezodpovedá jeho aktívnej súčinnosti so súťažnými orgánmi počas konania. Napriek tomu, že žalobca nikdy neuznal, že by bol účastníkom kartelovej dohody s ďalšími bankami, v rámci konania aktívne spolupracoval so žalovaným aj s Radou a v dobrej viere poskytol všetky informácie, údaje a podklady a podával vysvetlenia, ani tento jeho prístup nebol zohľadnený pri určení výšky pokuty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. mája 2013 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovел návrhu žalovaného, aby v predmetom prípade nariadil pojednávanie, nakoľko si to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávania, ak to považuje za potrebné, vo veciach podľa § 250i ods. 2 alebo ak vykonáva dokazovanie.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v záujme zrýchlenia a zefektívnenia konania o opravnom prostriedku odvolací súd rozhoduje o odvolaní spravidla bez pojednávania. Pojednávanie nariaďuje vtedy, ak by rozhodnutie bez nariadenia pojednávania bolo v rozpore s verejným záujmom. Pod verejným záujmom sa rozumie, ak daná právna vec sa netýka iba účastníkov konania, ale vzťahuje sa na širší okruh (rozhodnutie môže mať dopad aj na fyzické alebo právnické osoby, ktoré nie sú účastníkmi súdneho konania). V citovanom ustanovení sa zakotvila možnosť, aby odvolací súd spravidla nemusel vykonať odvolacie pojednávanie.

Napriek tomu, že opravný prostriedok v konaní podľa piatej časti je prípustný vo forme odvolania, svojou povahou ide o opravný prostriedok v záujme opakovaného posúdenia právnych otázok. Dokazovanie a doplňovanie skutkového stavu nie je jeho účelom. Nie je nevyhnutné, aby odvolací súd konal priamo s účastníkmi, pričom je viazaný dôvodmi a rozsahom písomného odvolania. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. októbra 2008 sp. zn. I. ÚS 54/08 kvalita procesu musí zodpovedať právam a povinnostiam o ktorých sa koná. Ústavný súd Slovenskej republiky zastáva názor, že k prirodzeným právam každého patrí, aby v zložitom procese hľadania práva a spravodlivosti mu aspoň raz bolo umožnené predstúpiť pred nezávislý súd so svojou vecou, teda aby bol vypočutý. V danom prípade boli účastníci vypočutí pred Krajským súdom v Bratislave a odvolací súd nezistil verejný záujem na danej veci. Naopak, v predmetnom prípade je podstatná časť skutkového stavu predmetom obchodného tajomstva a navyše, posúdenie kľúčových otázok bolo predmetom konania aj na Súdnom dvore Európskej únie, ktorého právne závery sú pre najvyšší súd v danom prípade smerodajné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, vyjadrení účastníkov konania, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, nezistil dôvod na jeho potvrdenie alebo zrušenie naopak zistil, že sú dané dôvody na jeho zmenu v rozsahu podstatnej časti návrhov, ktoré v odvolaní uviedol žalovaný.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že krajský súd procesne pochybil, keď žaloby vedené na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 3S/56/2010 pre žalobcu, pre Slovenskú sporiteľňu, a.s. pod sp. zn. 1S/18/2010 a pre Československú obchodnú banku, a.s. pod sp. zn. 3S/57/2010 nespojil do jedného konania, pretože boli dané podmienky pre spojenie vecí podľa § 112 ods. 1 OSP a to jednak z dôvodu hospodárnosti konania a jednak z podstaty vecí, keďže predmetom všetkých troch žalôb bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 2009/KH/R/2/054 z 19. novembra 2009 v spojení s rozhodnutím č. 2009/KH/1/1/030 zo dňa 9. júna 2009, najvyšší súd poukazuje na to, že k procesnému pochybeniu nedošlo. Podľa § 112 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) súd nemá povinnosť spojiť konania na spoločné konanie, súd takéto spojenie vykonať môže, pokiaľ veci spolu skutkovo súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Z uvedeného je nepochybné, že ak nie je povinnosťou súdu spojiť veci na spoločné konanie, nemohol sa krajský súd v danej veci dopustiť žiadneho procesného pochybenia.

Ak žalovaný namietal, že súd prvého stupňa procesne pochybil aj v ustanovení § 250 ods. 1 OSP a teda, ak veci nespojil na spoločné konanie, mal podľa zákona do konania prizvať jednotlivých žalobcov, t.j. banky, ktoré boli účastníkmi správneho konania pred úradom, pričom súd sa na pojednávaní dňa 28. septembra 2010 k návrhu na spojenie veci nevyjadril, najvyšší súd poukazuje na to, že ani v tomto prípade k procesnému pochybeniu nedošlo, pretože žalovaný napadnutým rozhodnutím uložil každej banke samostatnú pokutu, pričom každý podnikateľ samostatne napadol žalobou rozhodnutie len do časti, ktorá sa ho týka. Preto táto námietka žalovaného je vo vzťahu k vecnej správnosti rozhodnutia krajského súdu bez právneho významu.

Pokiaľ ide o vecnú stránku prípadu, úlohou odvolacieho súdu bolo predovšetkým posúdiť, či krajský súd dospel k správnym záverom o tom, že nelegálnosť podnikania subjektu AKCENTA CZ, a.s. v Slovenskej republike odôvodňovala postup účastníkov správneho konania, ktorý viedol k eliminácii jej pôsobenia na trhu, že k dohode medzi účastníkmi správneho konania nedošlo, nakoľko účty s AKCENTA CZ, a.s. vypovedali individuálne, že cieľom stretnutia účastníkov správneho konania 10. mája 2007 nebolo uzavrieť protisúťažnú dohodu, ale chrániť klientov AKCENTA CZ, a.s. a či správne posúdil zákonnosť postupu žalovaného keď v napadnutom rozsudku tvrdil, že žalovaný pochybil, keď v správnom konaní spojil relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií, ktorý navyše nemožno určiť bez ohľadu na objem devízovej transakcie, dostatočne nepreukázal dĺžku protisúťažného konania a napokon v súvislosti s námietkami žalobcu o neaplikovateľnosti rozsudku SD EU na jeho prípad aj posúdenie tejto skutočnosti a dostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 136/2001 Z. z. obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, najmä vylučovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok.

Podľa ods. 2, podnikateľ na účely tohto zákona je podnikateľ podľa osobitného predpisu, ďalej fyzická osoba a právnická osoba, ich združenia a združenia týchto združení, ak ide o ich činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku.

Podľa ods. 3, relevantný trh je priestorový a časový súbeh ponuky a dopytu takých tovarov, ktoré sú na uspokojenie určitých potrieb z hľadiska užívateľa zhodné alebo vzájomne zastupiteľné.

Podľa ods. 4, tovarový relevantný trh zahŕňa zhodné alebo vzájomne zastupiteľné tovary schopné uspokojiť určitú potrebu užívateľov.

Podľa ods. 5, vzájomne zastupiteľné tovary sú tovary, ktoré sú zastupiteľné najmä z hľadiska ich fyzikálnych a technických charakteristík, ceny a účelu použitia.

Podľa ods. 6, priestorový relevantný trh je vymedzený územím, na ktorom sú súťažné podmienky také homogénne, že toto územie môže byť odčlenené od ostatných území s odlišnými súťažnými podmienkami.

Podľa § 4 ods. 1, dohoda a zosúladený postup podnikateľov, ako aj rozhodnutie združenia podnikateľov, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže (ďalej len „dohoda obmedzujúca súťaž“), sú zakázané, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ods. 2, na účely tohto zákona

a) dohoda podnikateľov je každý ústny alebo písomný súhlasný prejav vôle jej účastníkov, ako aj iný súhlasný prejav vôle vyvodený z ich konania,

b) zosúladený postup podnikateľov je koordinácia správania podnikateľov, ktorá nenapĺňa znaky dohody podnikateľov podľa písmena a/ a ktorú nemožno označiť ako prirodzené nasledovanie správania iného podnikateľa.

Podľa ods. 3 písm. c/, zakázaná je najmä dohoda obmedzujúca súťaž, ktorá obsahuje rozdelenie trhu alebo zdrojov zásobovania.

Podľa § 38 ods. 1 Úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10 % z obratu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 330 eur alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 330 000 eur.

Podľa ods. 10 Úrad neuloží pokutu podnikateľovi, ktorý bol účastníkom dohody obmedzujúcej súťaže podľa § 4 ods. 3 písm. a/ až c/ alebo f/, na ktorej účely jej účastníci podnikajú na rovnakej úrovni výrobného reťazca alebo distribučného systému, a ktorý súčasne

a) z vlastného podnetu ako prvý poskytol rozhodujúci dôkaz na preukázanie porušenia zákazu podľa § 4 alebo osobitného predpisu, 26a) alebo ako prvý z vlastného podnetu predloží informácie a dôkazy, ktoré sú rozhodujúce pre vykonanie inšpekcie podľa § 22 ods. 2, 3 alebo 4, ktorou sa má získať rozhodujúci dôkaz umožňujúci preukázať porušenie § 4 alebo osobitného predpisu, 26a)

b) skončil účasť v dohode obmedzujúcej súťaž najneskôr v čase, keď poskytol dôkaz podľa písmena a/,

c) nedonútil iného podnikateľa zúčastniť sa na dohode obmedzujúcej súťaž alebo nebol iniciátorom jej uzavretia,

d) poskytol úradu všetky jemu dostupné dôkazy a spolupracoval s úradom počas celého prešetrovania.

Podľa čl. 101 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodný čl. 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva), nasledujúce sa zakazuje ako nezlučiteľné so spoločným trhom: všetky dohody medzi podnikateľmi, rozhodnutia združení podnikateľov a zosúladené postupy, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktoré majú za cieľ alebo následok vylúčovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu, najmä tie, ktoré rozdeľujú trhy alebo zdroje zásobovania;

Z ustálenej judikatúry SD EU vyplýva, že článok 101 ods. 1 ZFEÚ (predtým čl. 81 ods. 1 ZES) sa uplatní vtedy, keď existuje zhoda vôle najmenej dvoch strán, ktorej forma nie je podstatná, pokiaľ je verným vyjadrením tejto vôle (mutatis mutandis rozsudok Súdu prvého stupňa – teraz Všeobecný súd EÚ, z 26. októbra 2000, Bayer vers. Komisia, T-41/96, Zb. s. 11-3383, body 66 až 69).

Odvolačí súd, oboznámením sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu, vyjadreniami účastníkov konania, rozsudkom SD EU vo veci Slovenskej sporiteľne, a.s., ako aj samotným administratívnym spisom žalovaného, mal jednoznačne preukázané, že žalobca spolu s ostatnými dvoma bankami nielenže vzájomne koordinovali postup pri vypovedaní zmlúv s AKCENTA CZ, a.s., ale sa dohodli, že ani jedna z bánk jej neumožní otvorenie nových účtov.

Cieľom uvedeného konania bolo získanie klientov spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., ktorá bola vnímaná ako konkurenčná spoločnosť, ktorá svojimi ponukami oslovovala klientov spoločnosti žalobcu, ako aj ostatných bánk, pričom ponúkala ich klientom výhodnejšie podmienky ako dávali samotné banky, ako i zabránenie odchodu klientov do konkurenčných bánk.

Z dôvodu obchodného tajomstva nie je možné v odôvodnení tohto rozsudku uvádzať konkrétny obsah e-mailovej komunikácie, ktorý je však žalobcovi dôverne známy, nakoľko v podstatnej časti pochádza práve z jeho internej a externej komunikácie, resp. z internej komunikácie jeho pracovníkov. Pokiaľ krajský súd v napadnutom rozsudku tvrdí, že žalovaný sa pri posúdení existencie dohody odvolával „len“ na spomenutú e-mailovú komunikáciu, odvolací súd zdôrazňuje, že práve jej obsah je pre posúdenie protisúťažného konania žalobcu kľúčový a bez akýchkoľvek pochybností preukazuje, že žalobcovi išlo jednoznačne o koordinovanie postupu pri vypovedaní bežných účtov AKCENTY CZ, a.s. a ich znovu neotvorenie, ako aj tá skutočnosť, že iba spoločný postup všetkých troch subjektov mal pre žalobcu význam. V zmysle judikatúry SD EU, aj v prípade, že sa sťažiteľ pasívne zúčastnil rokovania, ktoré sa týkalo obchodne citlivých informácií, najmä cenovej politiky, je možné predpokladať, že aj tento sťažiteľ sa zúčastnil dohodnutého postupu, ak samotný sťažiteľ nepreukáže opak (pozri napr. rozsudok ESD C-49/92P vo veci Commission vers. Anic Partecipazioni SpA, § 96). V prejednávanom prípade bola účasť žalobcu na stretnutí ako aj v ďalšom koordinovaní postupov proti AKCENTE CZ, a.s. nepochybne aktívna. Individuálny postup vo vzťahu k spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., žalobca nepreukázal a podľa odvolacieho súdu v tejto časti neunesol dôkazné bremeno.

Preto závery, ku ktorým dospel krajský súd, že žalobca postupoval pri vypovedaní bežných účtov AKCENTY CZ, a.s. individuálne, nemá oporu v spisovom materiáli a krajský súd túto svoju úvahu neoprel o jeden jediný reálny dôkaz. Naopak, zmienka o „legálnosti eliminácie“ pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. na trhu, účastníkmi správneho konania, je v priamom rozpore s konštatovaním, že k dohode medzi účastníkmi správneho konania nedošlo. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na bod 27 rozsudku SD EU vo veci Slovenskej sporiteľne, a.s. v ktorom sa hovorí, že: „*V prípade, že sa preukáže, že podnik sa zúčastnil spolu s konkurenčnými podnikmi na stretnutiach s protisúťažnou povahou, v súlade s ustálenou judikatúrou prináleží tomuto podniku, aby predložil dôkazy o tom, že jeho účasť na predmetných stretnutiach nemala protisúťažnú povahu, a to takým spôsobom, že preukáže, že svojim konkurentom oznámil, že sa týchto stretnutí zúčastnil z iných dôvodov ako oni. Na*

to, aby sa účasť podniku na takom stretnutí nemohla považovať za konkludentný súhlas s nezákonnou iniciatívou a ani za súhlas s jej výsledkom, je potrebné, aby sa tento podnik verejne dištancoval od tejto iniciatívy a to takým spôsobom, že ostatní účastníci budú považovať jeho účasť na nej za skončenú alebo sa budú domnievať, že ju oznámi správnym orgánom (rozsudok Súdneho dvora z 3. mája 2012, Comap/Komisija, C-290/11 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 74 a 75 a tam citovaná judikatúra)“. Žalobca však žiaden z vyššie uvádzaných dôkazov nepredložil.

Krajský súd dospel taktiež k prekvapivému záveru, že cieľom stretnutia žalobcu a ostatných dvoch bánk 10. mája 2007 nebolo uzavrieť protisúťažnú dohodu, ale chrániť klientov AKCENTA CZ, a.s. Z výpovedí samotných účastníkov stretnutia, ako aj z e-mailovej komunikácie ani táto skutočnosť nevyplýva. Naopak, ako už bolo uvedené vyššie, z predložených dôkazov je zrejmé, že práve po tomto stretnutí začali medzi sebou rôzni zamestnanci žalobcu a ostatných dvoch bánk komunikovať a koordinovať svoje postupy voči spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. V predložených dôkazoch nie je ani zmienka o tom, že cieľom tejto koordinácie má byť ochrana klientov AKCENTY CZ, a.s., avšak zrejmý je záujem žalobcu týchto klientov získať, resp. snaha o týchto klientov „neprijsť“.

Pokiaľ ide o nelegálnosť pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. a jej vplyv na posúdenie správania sa žalobcu a ostatných dvoch bánk, na túto otázku dal odpoveď SD EU vo vyššie uvedenom rozsudku a táto podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva aj zo znenia § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 136/2001 Z. z., ktorý hovorí, že obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, pričom podnikateľom na účely tohto zákona je aj právnická osoba. V tomto kontexte je zrejmé, že AKCENTA CZ, a.s. bola právnickou osobou v čase vzniku dohody a koordinovaný postup žalobcu voľnosť jej podnikania obmedzil.

Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že podozrenie z nelegálneho pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. mal tak žalobca, ako aj žalovaný, avšak ako správne uviedol žalovaný, nebolo jeho úlohou prijímať akékoľvek opatrenia v tomto smere. Takáto právomoc mu zo zákona nevyplýva, a preto jediný, kto mal a mohol proti pôsobeniu AKCENTY CZ, a.s. zakročiť, boli orgány bankového dozoru, resp. orgány činné v trestnom konaní. Odvolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným v rozsudku SD EU, že je úlohou orgánov verejnej moci a nie podnikov, alebo združení súkromných podnikov, aby zabezpečili dodržiavanie právnych predpisov (bod 20 Rozsudku).

Spáchanie správneho deliktu (uzavretie dohody obmedzujúcej súťaž) nemôže byť dodatočne ospravedlnené snahou zabrániť novej protiprávnej činnosti. Žalobca sa

prostredníctvom zakázanej dohody snažil umelo získať prospech v podobe získavania klientov spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., ktorý by bez zakázanej dohody nedosiahol. Okrem toho, žiaden kompetentný orgán nesankcionoval spoločnosť AKCENTA CZ, a.s. a na tomto závere nič nemení ani rozhodnutie Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“), ktorým bola spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. uložená pokuta za neoprávnené podnikanie, keďže NBS ako prvostupňový správny orgán konštatovala protiprávnu činnosť spoločnosti AKCENTA CZ, a.s., Praha v období od 1. januára 2008 do júna 2009 (uvedené rozhodnutie NBS bolo druhostupňovým rozhodnutím zrušené a administratívne konanie zastavené) a k uzavretiu dohody a posudzované protiprávne konanie účastníkov je datované od 10. mája 2007.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd pochybil aj v tom, keď tvrdil, že žalovaný v správnom konaní spojil relevantný trh bežných účtov s relevantným trhom služieb bezhotovostných devízových operácií, ktorý navyše nemožno určiť bez ohľadu na objem devízovej transakcie. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, vecné posúdenie a definovanie relevantného trhu je plne v kompetencii žalovaného a súd v rámci súdneho prieskumu má právomoc posúdiť, či správna úvaha žalovaného nevybočila z medzí zákonnosti (medzi inými napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sž/108/2003). Navyše, ako vyplýva z rozhodnutia žalovaného, trh poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie bol definovaný ako trh, kde sa obmedzenie prejavilo (malo za cieľ prejavit'), trh bežných účtov je trh, kde sa banky dohodli. Z uvedeného je zrejmé, že aj tento záver krajského súdu, ktorým spochybnil zákonnosť rozhodnutia žalovaného nezodpovedá obsahu administratívneho spisu. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správne posúdil aj správanie sa žalobcu ako účast' na dohode, ktorej cieľom resp. následkom bolo obmedzenie hospodárskej súťaže rozdelením trhu v podobe delenia zákazníkov, pri ktorých nie je potrebné skúmať reálny následok. Napriek tomu žalovaný poukázal aj na dopady tejto dohody na spotrebiteľov, podrobne zdôvodnil, ako sa kartelová dohoda prejavila na relevantnom trhu, pričom vychádzal z príslušných štatistických údajov (str. 39 až 41 rozhodnutia žalovaného). Neobstojí preto ani tvrdenie žalobcu obsiahnuté vo vyjadrení k odvolaniu, že žalovaný tým, že definoval dohodu medzi účastníkmi správneho konania ako ťažký kartel, sa snaží vyhnúť povinnosti skúmať reálny dopad tejto dohody na trh, čím umelo vzbudzuje dojem o závažnom porušení hospodárskej súťaže žalobcom.

Pokiaľ ide o dĺžku posudzovaného protisúťažného konania, odvolací súd dospel k záveru, že túto žalovaný vymedzil v súlade so skutkovým stavom, nakoľko z e-mailovej

komunikácie vyplýva, že žalobca veľmi jasne vyjadril svoju vôľu po vypovedaní účtov spol. AKCENTA CZ, a.s. tieto znovu neotvoriť. Závazok nekonania bol teda imanentnou súčasťou dohody obmedzujúcej súťaž, pričom táto situácia podľa dôkazov založených v administratívnom spise trvala minimálne do 25. mája 2009. Stanovenie začiatku protisúťažného konania na deň, kedy sa uskutočnilo vyššie uvedené stretnutie (10. máj 2007) a jej ukončenie dátumom vydania prvostupňového rozhodnutia (9. jún 2009), je podľa názoru odvolacieho súdu správne, keďže je zrejmé, že do dátumu vydania rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa žalobca neotvoril ani jeden bežný účet spol. AKCENTA CZ, a.s. Odvolací súd prihliadol i na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že by počas sporného obdobia otvorene prejavil svoj záujem nezúčastniť sa na karteli, resp. v ňom nepokračovať, napr. výzvou na znovuotvorenie účtov pre spoločnosť AKCENTA CZ, a.s.

Žalobca ďalej namietal, že rozsudok SD EU vo veci Slovenskej sporiteľne, a.s. sa nemôže na jeho prípad vzťahovať, nakoľko VÚB, a.s. sledovala aktivity AKCENTY CZ, a.s. z hľadiska legálnosti jej činnosti už od roku 2006 a následne 25. januára 2007 podala hlásenie finančnej polícii o neobvyklej finančnej operácii, a preto vo vzťahu k nemu nie je pravdivé tvrdenie, že nikto z dotknutých bánk nespochybňoval legálnosť podnikateľskej činnosti spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. pred začatím vyšetrovania v konaní vo veci samej (bod 19 rozsudku SD EU). S týmto názorom sa odvolací súd nestotožnil, pretože uvedený výklad bodu 19 rozsudku SD EU je skresľujúci. V zmysle zistených skutočností a predložených dôkazov je zrejmé, že žalobca sledoval aktivity AKCENTY CZ, a.s. a podal hlásenie finančnej polícii o jej neobvyklých finančných transakciách. Týmto svojim konaním si splnil notifikačnú povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Avšak v súvislosti so začatím vyšetrovania zo strany protimonopolného úradu sa ako dôvod dohody medzi žalobcom a bankami uviedla nelegálnosť pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. až neskôr potom, ako toto vyšetrovanie začalo, keďže v odpovedi na výzvu protimonopolného úradu z 27. novembra 2007 žalobca vôbec nespomenul pochybnosti o nelegálnom pôsobení AKCENTY CZ, a.s. V tomto zmysle je preto legálnosť pôsobenia AKCENTY CZ, a.s. irelevantná, pretože z dohody žalobcu a ostatných dvoch bánk vyplýva len jeden úmysel, vytlačiť AKCENTU CZ, a.s. z trhu. Tak ako bolo uvedené vyššie, žalobcu k účasti na dohode neviedla snaha ochrániť klientov AKCENTY CZ, a.s. ale týchto získať, resp. si ich udržať. Akokoľvek obozretne sa musia banky správať, toto ich správanie nemôže viesť k dohode, resp. koordinácii postupu, ktorej cieľom je získanie a rozdelenie si klientov ďalšieho, hospodárskej súťaže sa zúčastňujúceho subjektu.

Taktiež pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že nikdy nebude akceptovať názor SD EU, že cieľom čl. 101 ZFEÚ je chrániť štruktúru trhu tvorenú aj subjektom, ktorý podniká nelegálne, odvolací súd poznamenáva, že nemožno nerešpektovať rozhodnutie súdu len preto, lebo účastník konania s jeho záverom nesúhlasí a to aj napriek tomu, alebo práve preto, že banky a bankovníctvo je mimoriadne prísne regulovanou oblasťou, tak z hľadiska získania bankovej licencie ako aj pôsobenia bánk, keď zákony kladú na banky okrem iného aj notifikačné povinnosti. Žalobca nebol postihnutý za to, že postupoval v súlade so zákonom, pretože nikto ho nepostihol preto, že si splnil notifikačnú povinnosť. Bol postihnutý za to, že porušil zákon o ochrane hospodárskej súťaže.

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd dospel na rozdiel od krajského súdu k záveru, že rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné, obsahuje dostatok dôvodov preukazujúcich jeho zákonnosť, keďže bol dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho vyvodený správny právny záver. Nebolo preto zistené porušenie zákona v postupe a v rozhodovaní žalovaného.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu súvisiace s nesprávne vypočítanou a neprimerane vysokou uloženou pokutou, odvolací súd poukazuje na to, že ani v tejto časti rozhodnutia žalovaného nezistil pochybenia, ktoré by mali za následok jeho nepreskúmateľnosť, resp. nezákonnosť.

Žalovaný pri určovaní výšky pokuty pristúpil ku každému účastníkovi dohody individuálne, skúmal všetky okolnosti spáchaného správneho deliktu, svoje závery uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a vysporiadal sa aj s výškou pokuty uloženej žalobcovi. Úrad pri určení výšky pokuty postupoval nielen podľa ustanovení zák. č. 136/2001 Z. z., ale aj v súlade s Metodickým pokynom úradu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž, zverejneným na webovej stránke úradu. Podľa metodického pokynu úrad vychádza na účely výpočtu pokuty z relevantného obratu podnikateľa, určením základnej sumy pokuty ako percenta na základe závažnosti a vynásobením tejto sumy počtom rokov porušovania. Následne pri výpočte dochádza k číselnému zohľadneniu prítiažujúcich a poľahčujúcich okolností (ak v posudzovanom prípade nastali) v zmysle ust. § 38 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Napokon úrad zohľadní, či takto vyčíslená pokuta nepresahuje 10 % z celkového relevantného obratu podnikateľa.

Výška uložených pokút u jednotlivých účastníkov kartelovej dohody sa odvíjala od výšky ich relevantného obratu, z čoho logicky vyplýva, že žalobca, ktorého obrat bol v rozhodnom období najvyšší, dostal najvyššiu pokutu. S touto skutočnosťou nemala nič spoločné žalobcom tvrdená aktívna súčinnosť pri vyšetrowaní zo stany protimonopolného úradu, ktorá sa navyše nepreukázala v takom rozsahu, aby mohla byť posúdená ako poľahčujúca okolnosť. Takisto sa v konaní nepreukázalo ani kumulatívne splnenie podmienok uvedených v § 38 ods. 10 zák. č. 136/2001 Z. z., ktoré by umožňovali neuloženie pokuty.

Na záver odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že konečná pokuta uložená žalobcovi predstavovala 0,55 % z celkového obratu podnikateľa, čiže išlo o pokutu uloženú vo výške zodpovedajúcej dolnej hranici zákonného rozpätia, pričom pri ukladaní pokút pri porušovaní pravidiel hospodárskej súťaže platí pravidlo, podľa ktorého každá pokuta musí mať na súťažiteľa dostatočne negatívny dopad, t. j. má byť natoľko citeľná, aby súťažiteľ od podobného konania v budúcnosti odradila, avšak nemôže byť pre súťažiteľa pokutou likvidačnou. V prejednávanom prípade podľa názoru odvolacieho súdu obidve tieto podmienky splnené boli.

Podľa Ústavy Slovenskej republiky, jej zákonov a medzinárodných dohôd patrí ochrana fyzickým osobám a právnickým osobám, ak konajú v súlade so zákonom. Ak účastník protiprávnym spôsobom vytvoril faktický stav odporujúci zákonu a to konaním so znakmi svojvôle, je z ústavného hľadiska vylúčené, aby takto protizákonne vytvorenému stavu bola poskytnutá ústavná či zákonná ochrana.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil podstatnú časť námietok žalovaného uvedených v podanom odvolaní ako dôvodné a také, ktoré mohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 220 v spojení s § 250ja ods. 3 OSP zmenil, nakoľko neboli podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie a podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a 2 v spojení s § 246c veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, nepriznal právo na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 22. mája 2013

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská